

לימוד והנצחה לעילוי נשמות שלמה וישי קרויזר ז"ל
אחים יקרים ואהובים אשר עלו יחדיו בסערה לגנזי מרומים
מתוך אתר שי לשי" : shayleshay.co.il

פרשת נשא — השכנת שלום

בפרשת השבוע כתובה פרשת סוטה.

בעל שאמר לאשתו בפני שני עדים "אל תהיי עם פלוני ביחידות", ובאו שני עדים והעידו שאותה אישה התייחדה עם אותו אדם – האישה נאסרת על בעלה עד שתעלה לבית המקדש וייעשה בה ככתוב בפרשת סוטה. הכוהן לוקח כלי חרס וממלא בו מים מהכיור, ומוסיף לתוכו עפר מקרקע המקדש. לאחר מכן לוקח הכוהן קלף וכותב עליו את פרשת סוטה. את הקלף מכניסים למים, ומוחקים בתוך המים את מה שכתוב על הקלף, כולל שמות הקודש של ה' הכתובים בפרשת סוטה. אם האישה עדיין טוענת לחפותה, נותנים לה לשתות מהמים.

אם היא אכן עברה עבירה, המים גורמים למותה המיידי של האישה הבוגדת; אבל "אם לא נטמאה האשה וטהרה היא – ונקתה וננרעה נרע" (ה כח), כלומר, אם האישה עברה בהצלחה את מבחן המים, ומתברר שהחשד של בעלה היה חשד שווא, הרי שבזכות שתיית המים תתברך האישה, וכפי שמסביר הרמב"ם בהלכות סוטה (פרק ג הלכה כב): אישה שנחשדה שהיא סוטה ששתתה את המים ובאמת הייתה טהורה – הרי זו מתחזקת ופניה מזהירות; ואם היה בה חולי – יסור; ותתעבר ותלד זכר. אם היה דרכה לילד בקושי – תלד במהרה; ואם היה דרכה לילד נקבות – תלד זכרים.

בהבטחה זו להתברך בזרע "השתמשה" חנה אשת אלקנה בתפילתה להיפקד בילד, כפי שדרשו רבותינו במסכת ברכות (לא:): כשעלתה חנה להתפלל בשילה, אמרה לקב"ה: "אם לא תיתן לי בן בדרך הרגילה, אני אאלץ אותך, כביכול, לתת לי בן. הכיצד? אני אסתתר במקום מסוים עם אדם זר, כדי שאלקנה בעלי יחשוד בי שאני סוטה, ואז ישקו אותי את מי הסוטה, והואיל וזה יהיה חשד שווא, אתה (הקב"ה) תהיה חייב לתת לי בן, שהרי הבטחת בתורה: 'ואם לא נטמאה האשה וטהרה היא, ונקתה וננרעה נרע'". בזכות תפילה זו של חנה נולד שמואל הנביא.

פרשת סוטה מחזקת את השלום בין איש לאשתו. חיזוק השלום והנאמנות בין בני זוג מושג לא רק על דרך ההפחדה ממה שעלול לקרות במקרה קיצון של אישה סוטה, אלא גם מלימוד מהציווי של ה' למחוק את שמו כדי לסייע בשיקום תא משפחתי שעמד להתפרק. מכאן יכולים כל הזוגות בעולם ללמוד כמה חשוב השלום בין איש לאשתו.

גם כשבטלה האפשרות לבדיקת הסוטה במקדש, לא פסקו מאמצי חכמינו להשכין שלום בין איש לאשתו, וכמו שמסופר בתלמוד הירושלמי (סוטה פרק א הלכה ד) על רבי מאיר שהיה דורש בכל ליל שבת, והייתה

אישה אחת שהייתה מגיעה בקביעות לשמוע את הדרשה שלו. פעם אחת האריך רבי מאיר בדרשה, ועד שהאישה הגיעה לביתה כבו נרות השבת. בעלה כעס עליה ואמר לה: "אל תחזרי הביתה עד שתירקי בפנים של הדרשן, רבי מאיר!"

לרבי מאיר נאמר ברוח הקודש מה נגרם מאריכות דרשתו, ובחוכמתו עשה עצמו כאילו כואבות לו העיניים, וביקש שיקראו לאישה שיודעת לרפא עיניים באמצעות לחש ורוק. הלכה אותה אישה לרבי מאיר, והוא ביקש ממנה שתירק על עינו שבע פעמים וכך הוא יתרפא. ירקה עליו האישה שבע פעמים, ואז אמר לה רבי מאיר: "שובי לביתך, ותגידי לבעלך שירקת בפנים של רבי מאיר לא פעם אחת אלא שבע פעמים!" כששמעו תלמידיו של רבי מאיר את הסיפור, שאלו אותו: "רבי, כך מבזים את התורה?! איך השפלת את עצמך עד כדי כך!"

אמר להם רבי מאיר: "ולא יהא כבוד מאיר ככבוד קונו?! אם הקב"ה מוכן שימחקו את שמו הקדוש במים שנותנים לסוטה לשתות, כדי להשכיך שלום בין איש לאשתו – בוודאי ראוי לוותר על כבודי כדי להשכיך שלום בין איש לאשתו".

על כך אמרו רבותינו במסכת שבת (קכז.), וכן מופיע בחלק מהסידורים אחרי ברכות התורה: "אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא: ... הבאת שלום בין אדם לחברו, ובין איש לאשתו".